

Comparsa de Entroido: Historia da carretera de Celavente

Atención pido señores,
atención solo un momento
para explicar los sucesos
en nuestro querido pueblo.

En nuestra hermosa Galicia,
en la provincia de Orense
hay un pueblo muy nombrado
que se llama Celavente.

Oh, dichoso Celavente
que grandes son tus ideas
por tu buen comportamiento
ya tienes dos carreteras.

- Que es este pueblo, eh?

Si, xa me dei conta.

- Que la inventó un tío mío.

Como es el pueblo tan grande
y está dividido en barrios
una va a parar al centro
y otra va por los Navallos.

Y dentro de poco tiempo
grande dicha nos espera
se cogerá aquí la empresa
que irá de Rúa a La Vega.

Vecinos de Celavente
que pisáis tierras extranjeras
contemplad a vuestro pueblo
con luz y dos carreteras.

Cuando al pueblo vengáis
que algún día ha de ser
tendréis la comodidad
de llegar en coche a él.

Para construír la del centro
gratis fuimos trabaxar
pero chegará el día
que será la general.

La nombrada carretera
que ha construído este pueblo
hoy nos trae a la presencia
estos hermosos sucesos:

El veinticuatro de noviembre
del año cincuenta y cuatro
se empezó la carretera
que parte para Navallos.

Este día tan nombrado
se empezó la carretera
empezaron los lamentos
para los que dan las terras.

Pra que mellor nos entendan
deixemolo castellano
para contar o que pasou
desde o Porto hasta Navallos.

Empezárona no Porto,
no Lameiro da Camila,
esta non lle dixo nada
porque estaba solíña.

Iba por as Pireiras
toda temblando co frío
“Sinto que anden no Lameiro
sin estar eiquí o Porfirio.”

Saliulle o Antonio do Rojo
ca súa serenidad
“Xa que me rompen o toxo
quero ganar o xornal.”

Contestoulle o encargado
con moitísimo placer,
“Veña usted, bon home,
veña despois de comer.”

Foron onde Don Domingo
que estaba tan enfadado,
dixo que non daba o souto
sin que lle fora pagado.

Marcháronse máis adiante
á finca de Don Bernardo,
este faloulle moi ben
faloulle ben acertado.

“Señor, digno encargado
desta grande carretera,
por que deixa usted ese Souto
e rompe a miña terra?”

Contestoulle o encargado
con moita serenidad:
“Ese non se rompe hoxe
pero rómpese mañán.”

Saliulle o Lucas do fondo
falándolle o castellano:
“Yo daré mi buen terreno
pero quisiera cobrarlo.”

Contestoulle a Pereira
un pouquechiño enfadado
“A carretera a usted
faiille moi pouquiño daño.”

A finca de Don Varisto
quedoulle tronzada ó medio
non se pode imaginar
as penas que leva o Silverio.

Saliulle Máximo dos Hortos
como home de talento:
“Hai que me pagar o prado
son o máis pobre do pueblo.”

Contestoulle o Manuel
con moitísima alegría:
“Non teñas pena irmau
que imos ir en coche á misa.”

Dice o Julio da Siqueira
fala solo polo baixo:
“Fastidioume a carretera
a de arriba i a de abaixo.”

“Estate calado, Julio.”
contestáronlle os veciños
os que máis disfrutaban dela
hanche de ser os teus fillos.

Estaba Felicidad
co seu olliño alerta
“Ai, como me están tirando
os castaños da Dometria.”

Por vela desesperada
contestoulle o Calvo:
“Non teñas pena muller
que ben pouco nos costaron.”

Saliulle Don Benito,
todo muy desesperado:
“Serraisme o castiñeiro
e despastizaisme o prado.”

“Non teñas pena, Benito,
hai que levalas con calma,
inda che ha de ser peor
cuando che alarguen a Barxa.”

E deixemos ós dos Hortos
e deixémoslos en paz,
o caso é que os que faltaban
xa viñeron a firmar.

Dice don Florencio
que da o prado de boa gana
pero cando llo romperon
marchou sudando hasta a Lama.

“Non teñas pena, Florencio.”
díxolle a súa Manuela,
“Que nos ha de ir o camión
hasta a Lama pola herba.”

O Ricardo do Carballo
entre el i a súa señora
por non ver o prado roto
marcharon pra Barcelona.

Na finca das Zapateiras
solo lle saliu a moza:
“Gracias a Dios i alabado
que non nos tapan a Poza.”

Saliulle o Don Juan María
con moitisimo salero:
“Esa non a sinto nada
que ma deixa un minero.”

Estaba Gloria mirando
desde a súa terra da Poza:
“Ai meu Manuel, queridiño,
como nos tiran ca choza.”

Marcharon por aquí adiante
seguindo esta vereia
nadie se pon por diante
eí van fragas e peñas.

No alto da Cotarela
a finca de Doña Jesusa
a parede foille ó suelo
e máis ela non se asusta.

Esta familia tan noble
amigos de progresar
por eso o Don Clemente
ascendeu a capataz.

O Balbino da Paneira
que non hai outro como él,
sendo tan bon carpinteiro
manexa ben o nivel.

“Esta grande carretera
que ven a miña Cortiña
todos conocen moi ben
que iba ir por máis arriba.”

Os fillos de Doña Antonia
na súa finca da Paneira
dices que ten un solar
pero élle algo estreito.

O Panchito i a María
queren facera aí unha imprenta
para rescatar algún día
os danos da Cotarela.

A continuación da historia só se conserva por escrito, non hai grabación.

[Marcharon por eiquí adiante
os castaños da Felisa
entre ela i o capataz
fixéronos dar a risa.

“Sácama de eí os castaños
sácamos pronto Felisa
que se non logo chos queimo
cun bidón de gasolina.”

Rayo! Demonio! Cristo!
Cristo! Demonio! Centella!
como aparezan queimados
havos de cheirar a comedia.

O señor Manuel Chiquito
nunca o pudo pensar
cando comprou a Cortiña
que lla iban de trincar.

“Non teñas pena Manuel”
contestoulle a súa Benisa
“Tamén veis pasalos coches
desde a nosa galería.”

“Veciños de San Martiño
non pareis a carretera
mirai que os de Celavente
luitamos muito por ela.”

A señora Victorina
esa muller tan prudente
veu arar a carretera
ó pueblo de Celavente.

Doña María dos Corrais
fixo parar a brigada
marchen traballar máis adiante
mentras collo as maraballas.

Esta señora tan boa
estanos muy enfadada
dice que a carretera
vaille a tirar a casa.

Ten unha pena o Casiano
i é por a sua Cortiña
foille un castigo de Dios
porque lle levou a Viña.

Don Pedro do Bidoedo
ó empezarse a carretera dixo:

“Ojalá me fora
ós Corrais a miña terra.”

A pesar do destrozo
el non ten pena por eso
porque quere que Celavente
adiante en progreso.

Apareceulle don Ricardo
deste pueblo tan nombrado
que ó romperlle a súa finca
tiroulle unhos bombazos.

... convidou a viño branco.

O Tomás do Capellán
non lle temos que cantar
andaba apurando ca voda
e tan siquera foi mirar.

Camos onde Don Cesteiro
home de moito saber
“Como me tapan o pozo
o pozo do meu querer.”

Contestoulle un alto jefe
facéndolle moito medo:
“Si non o tapa usted
quedaralle atuído.”

Pero Albino de Barca
home de sabiduría
mangouse os zapatos baixos
y marchouse a Alberguería.

Foi a falar co plateiro
este deulle unha carta
para i a entregar a Pereira.

Ai, como corría o Cesteiro!
polo alto de Píreira
e púxose a ler a carta
detrás dunha ramalleira.

Dice doña Casimira
con muchísima elegancia
que por culpa do seu prado
non deixen de facela ancha.

Xa avistamos a capilla
quedamos todos calados
e recémosle unha salve
a esa Virgen de Navallos.

Esa Virgen de Navallos
tanto o pueblo che queremos
líbranos aos traballadores
das desgracias dos barrenos.

O día oito de setembro
has de ter función de ole
estará o campo cheo
de bicicletas e coches.

Terás misa de asistencia
e bombas con abundancia
i a orquestiña do pueblo
e tamén unha boa banda.

Xa estamos en Navallos
aiquí empézase Pireira
non lle contaremos nada
que suceda o que queira.

A pesar que don Francisco
casi houbo quedar negro
porque o prado da Rosas
partíallo o rayo do medio.

Dice a súa señora
que é algo mais complacente
i o Sagrado Corazón
hanos de dar algunha suerte.

El chámase don Francisco
e de apelido Alonso
i a Divina Providencia
achegoullo hasta o fondo.

El veinticuatro de febrero
del año cincuenta y cinco
ocurrió un caso nuevo
que da miedo al oírlo.

A Carmen da Zapateira
oh que muller tan mala!
Salúlles a Rozavales
fixo escapar a brigada.

Iba por arriba a pedas
botando miles blasfemias
corrían os homes todos
que parecía unha guerra.

No pueblo de Celavente
non houbo outra como ela
espetoulle un cantazo
ó fillo da Paragüera.

Válganos Dios dos Ceus
que cousas nos foi traer
escaparlle tanto homes
a esa infernal muller.

O ... do San Martiño
estanos muy enfadado
porque a Carmen da Zapateira
pegoulle un cantazo ó criado.

Ós señores capataces
tamén lle vamos cantar
como son intelixentes
sabránnos perdonar.

Todos os da compañía
traballais con gran espero
esperamos nos perdonen
as simplezas deste pueblo.

Vivan os de Moncabril
e tamén os de Valverde
que soupestes respetar
o pueblo de Celavente.

Especialmente o practicante
e tamén a súa señora
con esas maus tan divinas
fainos curar as feridas.

E así todos con amor
luchamos estas tragedias
para poder gritar moi alto
en Celavente hai carretera.

O que fixo esta historia
destos novos arrabales
foi unha nova comparsa
que cantou nos carnavales.